

156

1581-1589

VII. Az egyházi rend szentségének hatásai

AZ ELTÖRÖLHETETLEN JEGY

1581 E szentség a Szentlélek sajátos kegyelme által Krisztushoz teszi hasonlóná a szentelendőt, hogy Krisztus eszköze legyen az ő Egyháza javára. A szentelés hozza a képességet, hogy Krisztusnak, az Egyház Fejének követeként az ő hármasság, papi, próféta és királyi hivatalában cselekedjék.

1582 Miként a keresztségnél és a bérnél a Krisztus hivatalában való részesedés egyszer s mindenkorra szól, úgy az egyházi rend szentsége is eltörölhetetlen lelki jegyet ad, és sem megismételni, sem időlegesen kiszolgáltatni nem lehet.

1583 Az érvényesen fölszentelt személy súlyos indokok alapján fölmenthető a kötelezettségek alól, melyek a fölszenteléssel adódnak, vagy gyakorlásuktól el lehet őt tiltani, de a szó szoros értelmében nem válhat újra laikussá, mert a szenteléssel belé vésett karakter mindig megmarad. A szentelése napján kapott meghívás és a küldetés maradandóan megjelölik őt.

1584 Mivel Krisztus az, aki a fölszentelt szolgálta által megvalósítja az üdvösséget, ennek méltatlansága nem akadályozza meg, hogy Krisztus cselekedjék. Szent Ágoston határozottan állítja:

"A gőgös szolgálta az ördögök közé számít, de Krisztus ajándéka miatta nem szennyeződik be; ami rajta keresztül kiárad, megőrzi a maga tisztaságát; ami keresztül folyik rajta, kristálytisztán jut el a termékeny talajba. (...) A szentség lelki ereje olyan, mint a fény: tisztán érkezik el ahhoz, akit meg kell világosítani, és ha tisztátalanokon megy keresztül, nem szennyeződik be."

A SZENTLÉLEK KEGYELME

1585 A Szentlélek e szentségnek adott sajátos kegyelme a hasonlóság kegyelme a Pap, Tanító és Pásztor Krisztushoz, akinek a fölszentelt a szolgálta lett.

1586 A sajátos szentségi kegyelem a püspök számára elsősorban az erősség kegyelme ("Spiritum Principalem", a Lelket, aki a legfőbb vezetőket állítja, kéri a püspököt fölszentelő imádság a latin szertartásban): ez teszi képessé arra, hogy Egyházát mint atya és pásztor határozottan és okosan vezesse és védelmezze; önzetlen szeretettel mindenki, egész különlegesen a szegények, betegek és ínséget szenvedők iránt. Ez a kegyelem sürgeti őt, hogy mindenkinek hirdesse az evangéliumot, hogy nyájának példaképe legyen, előtte járjon a megszentelődés útján, hogy az Eucharisziában egyesüljön a Pap és Áldozat Krisztussal; és nem riad vissza attól, hogy életét adja juhaiért.

"Atyánk, aki ismered a szíveket, szolgáltnak, akit a püspöki szolgáltra meghívtál, add meg, hogy legeltesse szent nyájadat, és színed előtt kifogástalanul gyakorolja a magasztos papságot azáltal, hogy éjjel-nappal neked szolgál. Arcodat szüntelenül hangolja irgalmasságra, és ajánlja föl szent Egyházad áldozati adományait. A magasztos papság Lelkének erejéből legyen hatalma parancsod szerint megbocsátani a bűnöket. Rendelésed szerint ossza szét a szolgálatokat, és oldjon föl minden kötelezettséget az Apostolaidnak adott hatalom erejében. Nyerje el tetszésedet szelídségével és tiszta szívével, hogy kellemes illatot ajánlhasson föl neked Fiaid, Jézus Krisztus által..."

1587 A papszentelés által adott lelki ajándék fejeződik ki a bizánci szertartás következő imádságában, melyet a püspök a kézrátételkor mond:

"Urunk, akit a papságra emelni méltóztattál, töltsd be a Szentlélek ajándékával, hogy méltó legyen arra, hogy kifogástalanul álljon oltárodnál, hirdesse országod evangéliumát, ellássa az igazság igéjének szolgálatát, följánlja neked az adományokat és a lelki áldozatot, megújítsa népedet az újjászületés fürdőjében, hogy nagy Istenünk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus visszajövetelének napján elébe mehessen a te egyszülött Fiadnak, és a te végtelen jószágodtól kapja meg hivatalának hűséges szolgálatáért a jutalmat."

1588 A diakonusoknak pedig "a szentségi kegyelem megadja az erőt, hogy Isten népének a liturgia, az íge és a szeretet diakóniájában a püspökkel és presbitériumával közösségben szolgáljanak".

1589 A papság kegyelmének és a feladat nagyságának láttán a szent tanítók sürgetést éreztek a megtérésre, hogy életük megfeleljen Annak, akinek a szentség a szolgálivá tette őket. Nazianzi Szent Gergely fiatal papként így kiáltott föl:

"Előbb tisztává kell lenni, és csak utána tisztítani; előbb meg kell tanulni a bölcsességet, és csak utána tanítani; előbb fénné kell válni, és csak utána másokat megvilágítani; előbb közeledni kell Istenhez, és csak utána hozzá vezetni másokat; előbb meg kell szentelődni, és utána megszentelni; kézen fogni és okosan tanácsot adni." "Tudom, kinek szolgálai vagyunk, milyen szinten állunk, és ki az, aki felé úton vagyunk. Ismerem Isten magasztosságát és az ember gyöngeségét, de erejét is." Ki tehát a pap? "Ő az igazság védelmezője; az angyalok közé lép, az arkangyalokkal dicsóít, feljuttatja az áldozatokat a mennyei oltárra, részt vesz Krisztus papi szolgálatában, megújítja a teremtményt, helyreállítja benne Isten képmását, újjáalkotja a mennyei világ számára, s ami a legmagasztosabb, megistenül és másokat megistenít."

És a szent ars-i plébános mondja: "A pap folytatja a megváltás művét a földön". (...) "Ha valaki itt a földön helyesen értené, hogy mi a pap, meghalna, de nem a rémülettől, hanem a szeretettől". (...) "A papság Jézus Szívének szeretete."